

Kedves Testvérek!

Olvassunk Igét a János evangéliuma 17. részéből a 21. verset:

„Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”

A felolvasott Ige az Úr Jézus ún. főpapi imájában hangzott el, nem sokkal keresztre feszítése előtt. Ha elolvassuk a teljes imádságot, bepillantást nyerünk abba, hogy az Úr Jézus számára mi volt fontos, mi volt a vágya, mi foglalkoztatta őt mielőtt elvégzi a váltságot, és elmegy az Atyához.

Az imádság legnagyobb része rólunk szól. Megszámoltam, a Károli fordításban 24-szer fordul elő a T/3. személyű névmás („ők”) valamilyen formája az imádságban, ebben a néhány igeversben. Ez az „ők” azok, akiket az Atya neki adott és akkor éltek, és azok, akik majd az ő szavukra hisznek az Úrban, tehát mi. Ebből látszik, hogy az Úr Jézus számára nagyon fontosak voltak, és most is azok, az övéi. Az imádságban több kérés jön fel Urunk szívéből az Atya irányába, amelyek többsége velünk kapcsolatos. Ilyenek:

- *tartsd meg őket a te nevedben*
- *őrizd meg őket a gonosztól*
- *Szenteld meg őket a te igazságoddal*
- *akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál*

Az Úr Jézus szívének kérései között van egy téma, ami nagyon hangsúlyos, mert többször visszatér, és ez: **az övéinek az egyé létele**. Én most ezzel szeretnék foglalkozni, mint egy olyan dologgal, ami az Úr Jézusnak nagyon fontos volt. Ahogy megszámláltam ötször fordul elő ez a kifejezés, hogy „egyek legyenek” ebben az imádságban. Az első a 11. versben: „Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy **egyek legyenek**, mint mi!”. Az alapigeként felolvasott 21. versben kétszer szerepel: „Hogy mindnyájan **egyek legyenek**; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is **egyek legyenek** mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” A negyedik „És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, őnékik adtam, hogy **egyek legyenek**, amiképpen mi egy vagyunk”. És az ötödik a következő versben van: „Én őbennük, és te én bennem: hogy **tökéletesen egyé legyenek**, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem”.

Nincs még egy olyan kérése, amely ennyiszor fordulna elő ebben az imádságban, amelyből láthatjuk, hogy ez az egyé létele az Úr Jézus számára nagyon fontos. Az a kérdés, hogy milyen egyé létele, milyen egységről van itt szó. Hogyan történik ez az egyé létele? Ez az egyé létele már megtörtént, az Atya meghallgatta a Fiú kérését. 1Kor 12:13: „Mert hiszen egy Szellem által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg”. Tehát ez az egység, ez az egyé létele abban valósult meg első ízben, hogy egy testté, egy testbe merített bennünket a Szellem által. Az által, hogy elküldte az Úr azt a Szellemet, amely bennünket újjá szült, aztán behelyezett Krisztusba, és egy testbe merültünk, „egy testté”, ahogy itt Károli is fordítja. Ezért az egységért az Úr Jézus nagyon nagy árat fizetett, mégpedig ennek a Szellem

általi bemeztésnek az volt az előfeltétele, hogy az övéi megváltassanak, megszabaduljanak a bűntől. Ezért az Úr Jézus vállalta a kereszthalált. És miután ezt elvégezte, elment az Atyához, és elküldte a Szellemet, amely által megtörtént ez a bemeztés. Ennek az egységnek, eggyé lételnek vannak fokozatai. Egyrésztől mi egyek vagyunk egymással, másrésztől egyek vagyunk az Úrral, és az Úr Jézus vágya az, hogy egyek legyünk az Atyával. Így fogalmaz: „amint te én bennem, és én tebenned, ők is egyek legyen mibennünk”. Ez a kifejezés, hogy „amint te énbennem, és én tebenned”, azt juttatja eszembe, hogy a matematikában is, amikor van két halmaz, és a két halmazról azt tudjuk, hogy az egyik részhalmaza a másiknak, és a másik is részhalmaza az egyiknek, akkor ez azt jelenti, hogy ez csak úgy lehetséges, ha ez a két halmaz azonos. És talán pont ezt fejezi ki, amikor azt mondja, hogy „te énbennem és én tebenned”, hogy ez úgy lehetséges, hogy a kettő egy, azonos. És azt kéri, hogy így legyünk mi is egyek őbennük, az Atyában és a Fiúban. Tehát egy ilyen egységre vágyik velünk, egy ilyen eggyé lételre.

És mi a célja ennek az eggyé lételnek? 21. vers: „hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem”. A mi egymással való egységünk bizonyágtétel arról, hogy a Fiút, Jézus Krisztust a Szabadítót, az Atya küldte el, hogy Ő a Szabadító, Akiben mi egyek vagyunk. Ezért nagy tét forog kockán, amikor arról van szó, hogy egyek tudunk-e lenni. Hogy ezt az egységet látják-e rajtunk a kívülállók, a világ, mert ez a világ felé való bizonyágtétel. És amikor ez az egység csorbát szenved valamilyen mértékben, akkor az mindig ennek a bizonyágtételnek a kárára van.

És ha látjuk ezt, hogy a mi Urunknak ez ennyire fontos volt, hogy mi egyek legyünk, ez volt a szívének a középpontjában, hogy ennyiszor ezt elmondta, akkor gondolhatjuk azt is, hogy az ellenségnek ugyanennyire a vágyai középpontjában van az, hogy ezt az egységet szétrombolja, hogy azt, amit Isten egybeszerkesztett, azt szétválassa.

Hogyan kerül veszélybe ez az egység?

Például úgy, hogy ha olyan gondolatok támadnak bennünk, olyanokat túrünk meg a szívében, mint az a farizeus, aki úgy ment fel imádkozni templomba, hogy az volt benne, azért tudott hálát adni, hogy ő nem olyan, mint a többi ember. Nem teszi ezt meg azt, viszont áldoz az Úrnak, sok mindent tesz érte, és nem olyan, mint az a vámszedő is, aki ott volt. Amikor egy hívő ember szívében ilyen fölényes gondolatok fogalmazódnak meg, akkor ez elválasztja a másik testvértől, és előbb vagy utóbb a kettejük kapcsolatára is rányomhatja ez a bélyegét.

Vagy ugyanez a fölényesség mutatkozik meg, amikor a tanítványokat kiküldi az Úr Jézus, és visszatérve annak örülnek, hogy a szavukra még az ördögök is hallgattak, de az Úr Jézus azt mondja, hogy ne ennek örüljenek, hanem annak, hogy a nevük fel van írva a mennyekben. Emögött az öröm mögött, aminek a tanítványok akkor örülni tudtak, is van egy olyan, hogy milyen jó, hogy mi ilyen hatalommal rendelkezünk, ez minket különbbé tesz, hiszen ilyet nem tud akárki tenni, ez minket megkülönböztet másoktól. Ugyanez a lelkiület jelenik meg akkor is, amikor a tanítványok azon vitatkoznak, hogy ki közöttük a nagyobb. És az Úr Jézus azt mondja nekik, hogy aki közöttetek első akar lenni, az legyen mindenki rabszolgája.

Vagy az tudja még ezt a testvérek közötti kapcsolatot megrontani, amikor valaki nem tud

megbocsátani, engesztelhetetlen, és éveken át hordoz sebeket, megbocsátatlan dolgokat, és ez is odaékelődik két testvér közé.

Még az előzőre visszatérve, Pál apostol is azt helyezi a korinthusiak szívére, hogy „különbnek tartván egymást magatoknál”, hogy ez a lelkiület legyen a szívükben. Azt gondolom, hogy ezt munkálja mindannyiunk életében az Úr, hogy lássuk magunkat úgy, ahogy az Atya lát bennünket. Nem úgy, ahogy az a farizeus, aki nem látta, hogy ő a vak és ő a nyomorult, és míg ő ennek az ő öngazságának örülni tudott, addig a másik bűnös megigazulva ment haza, nem úgy mint ő.

Ami még szétválaszt testvéreket, az lehet az is, amikor sok az ismeret... Valaki úgy gondolja, hogy sok ismeretre jutott, és ez az ismeret, megint csak felfuvalkodottá teszi, és azt gondolja, hogy ő ettől több vagy jobb a másikinál, mert ő többet tud. De az Ige azt mondja, hogy az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.

A másik akadályja ennek az egységnek, amikor pártoskodások alakulnak ki a szívben. Mint ami Korinthusban is volt, hogy voltak, akik Péter által születtek újjá, volt aki Apollós által, volt aki Pál által. És ezek a testvérek úgy gondolták, hogy az a valaki, aki által újjászülettek, az az igazán nagy testvér, és ők ettől többek a másikinál. Azt mondja erre Pál az 1Korinthus 1,10-ben: „Kérlek azonban titeket atyámfiain, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok, és *ne legyenek köztetek szakadások*, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben”. „Ne legyenek közöttetek szakadások” – ha megnézzük az eredeti szöveget, ezt szó szerint úgy is lehet fordítani, hogy „ne legyenek **bennetek** szakadások”. És ez elgondolkodtatott. Valójában a szakadások belülről, a szívből indulnak. Először lehet, hogy csak egy kicsi repedés, kicsi szakadás, de aztán jönnek dolgok, amik éket vernek ebbe a részbe, és elindul tovább a repedés, a szakadás kifelé a szívből. Ha ezt nem állítja meg a hívő ember, és nem veszi fel ez ellen a harcot, nem ítéli meg magában, tovább hasad, és kiterjed másokra is. Amikor ez már megtört a szívekben, akkor lehet tenni formálisan, külsőleg sok mindent, hogy a szakadás ne következzen be, de ha szívben az egyik testvér levált a másiktól, akkor csak idő kérdése, és láthatóan, fizikailag is megtörténik.

Van egy érdekes dolog. Pál egy másik helyen azt mondja, hogy szükséges, hogy legyenek szakadások, méghozzá azért, hogy nyilvánvalókká legyenek a kipróbáltak (1Kor 11,19). Elgondolkoztam ezen, hogy mit jelent ez, hogyan lesz nyilvánvalóvá szakadás által, hogy kik a kipróbáltak. Először arra gondoltam, hogy biztos azok a kipróbáltak, akik a megfelelő párton állnak, a szakadás megfelelő oldalán. De aztán feltettem magamban a kérdést, hogy amikor itt Pál beszél a korinthusiak között kialakulóban lévő szakadásról, akkor ő melyik párton van? Pál kipróbált volt, ezt a leveleiben meg is mutatja, be is bizonyítja a korinthusiak számára, ez világos. Akkor az ő kipróbáltsága miben látszik ebben a helyzetben? Úgy gondolom, hogy abban, hogy ő egyik pártra sem áll, hanem azon van, hogy ez az egység, amit Krisztus megszerzett a korinthusiak között is, megmaradjon. A kipróbáltak a szívében ugyanaz a lelkiület van, mint az Úr Jézus szívében, aki erre vágyott, hogy az övéi egyek legyenek. A kipróbáltak mindig erre törekednek, hogy ez az egység megmaradjon. Amennyire lehetséges, amennyire tőlük telik azon munkálkodnak, hogy az egységet megőrizzék, és megpróbálják megszüntetni a szakadást.

Még azt szeretném elmondani, ami ide kapcsolódik, hogy az elmúlt hetekben az lett számomra nagyon hangsúlyossá, fontossá, hogy milyen a minősége az Úrral való kapcsolatunknak. És ez úgy kapcsolódik ide, hogy azt gondolom, összefüggés van aközött, hogy milyen a közösségünk egymással, mennyire látszik az egység közöttünk, azzal, hogy milyen a minősége a kapcsolatunknak az Úrral. Most nemrégiben hallgattam egy régi szolgálatot a 80-as évekből - Jeremiás könyvéből szolgált Imre bácsi -, ott is erről az Úrral való közösségről volt szó. Jeremiás könyvének első fejezeteiben megszemélyesül Jeruzsálem, és megszólal panaszos hangon, hogy milyen nehéz sora van, mennyire elégedetlen azzal, ami van. És valójában ezt Jeruzsálem annak köszönhette, hogy elfordult Istentől, és bálványokat tűrt meg magában. Imre bácsinak, mint sokat látott és tapaszt embernek, az volt a meglátása, hogy amikor valakinek a kapcsolata meglanyhul az Úrral, akkor általában panaszos, nehezen viseli a helyzetét, nehezen viseli a terheket, a bántásokat, amik lehetnek az Úrért is. Sokat panaszkodik. De az ellenkezője is igaz, hogy amikor valaki szorosban van az Úrral, akkor lepattannak róla a bántások, másként éli meg ugyanazokat a helyzeteket, mert az Úr megvigasztalja őt, mert az Úrral való közösségben tud elengedni és megbocsátani; és tudja az Úrral együtt hordozni a terheket, a szenvedést. Ahhoz, hogy az az egység, amelyet az Úr szerzett meg a tulajdon vérével, - amely által bizonyosságot tudunk tenni, az Úr Jézusról, mint Messiásról, mint az Atya küldöttéről, - látható legyen, és ne szenvedjen csorbát, ahhoz ilyen szoros közösségben kell lennünk az Úrral. Mert csak úgy maradhat meg ez az egység, és csak úgy tudunk mi is egymásnak megbocsátani, elengedni, ha a vele való közösségben élünk tudja tartani azt a tükröt, amelyben megláthatjuk magunkat, és megláthatjuk úgy, amint vagyunk. És akkor a szívünkben nem gőg, hanem alázat támad. És ebben a vele való közösségben tanuljuk meg, hogy nem vagyunk mi senkik, valójában senkik vagyunk, lenullázódunk, és megtanuljuk meglátni a másikat a terhét, nehézségeit, és tudjuk értékelni a másikat azt, amit az Úr benne munkál, és eljutunk oda, hogy különbnek látjuk a másikat magunknál. Amikor ebben a közösségben megaláznak, akkor az Úrtól tudjuk venni ezt a megaláztatást, és a vele való szoros közösségben meg tudunk alázkodni. Ez az, ami a világban, legyen az bármilyen közösség, nem tud hosszú távon megvalósulni. Van sokféle közösség, amit valamilyen érdek, vagy valamilyen közös érdeklődés fűz egybe, de előbb-utóbb felbomlanak, mert nincs meg az, ami egy Krisztusban hívő közösséget meg tud tartani, annak ellenére, hogy nagyon különböző emberek vannak benne. A világban nagyon nehezen tudnak megbocsátani az emberek egymásnak, ha valami sérelem éri őket, akkor sokszor rögtön felbontják a kapcsolataikat. De pont az, hogy olyan sok különböző embert hívott el az Úr, (látjuk magunk között is, hogy mennyire sokfélék vagyunk), és mégis meg tudunk maradni az Úr Jézusban való egységben, ez bizonyágtétel kifelé is. Hogy látják, hogy ezek mennyire különbözőek, és mégis tudják egymást szeretni. Ez tesz bizonyosságot arról, hogy bennünk Krisztus él; hogy az, akiről bizonyosságot teszünk, az valóban az Isten Fia, a Messiás, aki képes megszabadítani az embert a bűntől és önmagától. És képes egy olyan életre sarkallni és olyan életet élni bennünk, ami mások javára van.

Van egy testvér, aki úgy látja, hogy a legnagyobb dolog, a csúcsa mindennek, amit Isten a mi számunkra adni akar, az ez a Vele való egység. Az Úr Jézus sok mindent munkál bennünk, és sok mindent ajándékozik. Ajándékozza azt, hogy meglássuk magunkat, úgy amint vagyunk. A bűn felismerése is Isten ajándéka, hogy meglássuk Őt, mint Szabadítót, felismerjük azt, hogy

Rá van szükségünk, ez is Isten ajándéka, és ezt is Ő munkálja. De nemcsak ennyire akar elvezetni, hanem el akar arra is vezetni, hogy felismerjük, hogy a Szabadító értünk is Önmagát adta, hogy ráébredjünk arra, hogy a kereszthalál által bennünket megszabadított a bűntől, tisztává tett. De nem áll meg itt, hanem elvezet odáig is, hogy már ne csak megtisztuljunk a régi bűneinktől, hanem tisztán is éljünk. Hogy úgy járjunk, úgy tudjunk élni, ahogy azelőtt a bűn uralma alatt nem tudtunk. És ezért ajándékozta nekünk az Ő Szellemét, Aki által újjászülte bennünket. És tudjuk azt is, hogy ezáltal a Szellem által, azzal, hogy egy új élet fogant meg bennünk, a Krisztus élete, Őbelé helyezte bennünket, az Atya az Ő fiaivá fogadott bennünket. Ez is már egy óriási dolog, hogy fiai lehetünk, örökösei lehetünk annak a Krisztusnak, Akié volt minden, mielőtt a világba eljött, és Akit megdicsőített az Atya azzal, hogy visszaadott neki mindent. És Ővé minden hatalom, és Ő ebben az örökségében megosztja velünk. Ezek hihetetlen dolgok. De Istennek még ez is kevés volt, még többet akart. Ebben fejeződik ki Isten szívének a leghihetlenebb gondolata, hogy Ő azt akarja, amit az Úr Jézus is akar, és ami látszik ebből az imádságból, hogy szívének a vágya: hogy úgy legyünk egyek egymással, mint ahogy az Atya egy a Fiúval, és mi is egyek legyünk Ővele. Ahogyan meg van írva az 1Korintus 15-ben, hogy amikor minden alá vették Krisztusnak, Ő is aláveti magát Istennek, és akkor Isten lesz minden mindenben. Hogy teljesen eggyé váljunk Vele. Ez egy olyan dolog, amit az értelmem felfog, tudok róla beszélni, tudok benne gyönyörködni, de hogy ez mekkora kegyelem, milyen nagy ajándék, úgy gondolom, még nem értem szívvel. Mert ha érteném, akkor ez sokkal jobban meglátszódná az én életemen. De ez a reménységem, hogy ezt Isten egyre jobban megérteti velem, és a szívem egyre jobban fogja értékelni ezt a kegyelmet. Ez az Ő munkája, ezt én nem tudom kimunkálni, de kérem is Tőle, hogy munkálja ezt, hogy megértsem szívvel, és tudjam, egyre jobban értékelni.

Ami fontos volt nekem abból, hogy ezt megláttam, hogy mennyire a szívének a középpontja ez az Úr Jézusnak, a mi eggyé lételünk, az az hogy ha Neki ez ennyire fontos, akkor legyen nekem is fontos. Ha eddig nem volt fontos, akkor ezután legyen fontos, mert Ő nem kis áldozatot hozott ezért az egységért. És bizonyára nagyon fáj neki, amikor azt látja, hogy azok, akikért Ő ennyi mindent megtett, akiket ilyen csodálatos dicsőségre hívott el, és Vele való szoros közösségre, egységre és az Atyával való egységre, azok ezt az egységet, amit az Úr szerzett meg az Ő vérében, és nem sajnálta a dicsőséget sem otthagyni, aztán pedig megosztani velünk. Ha mi ezt nem vesszük komolyan, vagy nem értékeljük, és nem védelmezzük, nem törekszünk rá, ez mindig fáj az Úrnak. És mindig fáj az Úrnak, amikor megtűrnünk a szívünkben olyan gondolatokat, amik rombolják ezt az egységet. És az van bennem is, hogy nem akarok megtűrni gondolatokat, amik ezt az egységet rombolják. Hanem amint Pál is írja, hogy „lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak” (2Kor 10,5). Ezt szeretném én is gyakorolni, és törekedni megtartani ezt az egységet. Ami nem azt jelenti, hogy mindenben hajszálpontosan ugyanúgy látok, mint a másik testvérem, hiszen ez nem lehetséges, ahogy egy családban sem – hiába a család egy – a 8 éves nem tud úgy gondolkodni még, mint egy 80 éves, mégis egyek ők, és mégis tudják szeretni egymást. Úgy gondolom, hogy így van ez a szellemi életben is, hogy ki-ki az ő szellemi fejlődésének egy-egy lépcsőfokán, nem állhat ugyanott, nem láthat mindent ugyanúgy, mint egy másik testvér. Olyan is van, hogy valaki elmélyed egy Igében, a másik elmélyed egy másikban, és az

egyik éppen ezt látja mélyebben, a másik pedig egy másik dolgot lát mélyebben. Nem ez adja meg a mi egységünket, hogy mindent pontosan ugyanúgy látunk, hanem az, hogy ha ugyanaz a szeretet van bennünk, és egyet akarva ugyanarra törekszünk. Amikor képes megalázkodni az ember és azt mondani, hogy „testvérek, ha ezzel nem értetek egyet, nem látjátok jónak, én nem akarok ebből feszültséget, akkor egyezzünk meg, hogy erről nem beszélek. Beszéljünk arról, beszélek arról, amiben egyet tudunk érteni”. Megegyezés kérdése ez.

Adja az Úr, és munkálja azt bennünk, hogy egyre jobban megértsük, hogy milyen nagy dolgot gondolt felőlünk az Atya! Legyen becses számunkra az az egy Szellem által való egység, amelyet az Úr drága áron szerzett meg számunkra: egymással, Krisztussal és az Atyával! Legyen a mi szívünk vágya egy az Úr vágyával: hogy egyek legyünk. Ahogy a 382. ének írójában is ez visszhangzik: „Legyünk hát egyek ó! egyek Krisztusba’ mind, egyek munkamezőn, egyek harcra, ha int...”. És ehhez az kell, hogy „Testvérszívek közé, ami gátat emel, ami ék, akadály, törjük szét, vessük el!”

Pál által ezt kéri az Úr: „... tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete” (Új ford. Fil 2,2)

Törekedjünk elsősorban az Úrral való szoros közösségre, arra, hogy ennek a kapcsolatnak a minősége legyen egyre jobb, hogy az egymással való közösségünk minősége is egyre jobb legyen! Éljük meg Ővele a mi hétköznapijainkat, nehézségeinket; örömeinket és bánatunkat is, vegyünk Tőle vigasztalást! Menjünk Őhöz, amikor elfogy az erők, amikor a lelkünk megbántódik, és nem tudjuk letenni ezt a bántódást! Mindent Vele éljük meg, és legyen számunkra becses ez egy egység Ővele és egymással, hogy örömeire lehessünk az Úrnak.

Ámen.